

[Hartvig Frisch.]

overhovedet kun blev behandlet to Gange. Derfor har man ment, at i disse særlige Tilfælde skulde Forslaget underkastes to Behandlinger.

Jeg gaar derefter til § 45, som man har foreslaaet ændret for at tydeliggøre selve den Fremgangsmaade, der vil være at følge ved Oversendelsen, naar der ikke er opnaaet Enighed. Bestemmelsen foreslaas forment saaledes:

„Sidste Punktum affattes saaledes:

„Opnaas da ikke Enighed, oversender Formanden for det sidstnævnte Ting Lovforslaget til Den Forenede Rigsdag, hvor det straks henvises til Udvalg.“

Under Ændringsforslag Nr. 34 er foreslaaet tilføjet et nyt Stykke. Det har været nødvendigt, fordi man, som jeg før sagde, blev opmærksom paa, at Forslag, der havde faaet Flertallet imod sig, jo ogsaa maatte gaa over til Den Forenede Rigsdag. I Slutningen af dette nye Stykke finder man Ordene: „Tinget kan ikke til en saadan Afgørelse knytte nogen Udtalelse.“ Dette hænger sammen med, hvad jeg før nævnte, at de enkelte Tings Forhandlinger ikke kan udmunde i politiske Udtalelser. Hvis en politisk Udtalelse ønskes fremsat, vil det være Den Forenede Rigsdag, som er Forum derfor.

§ 46, 2det Stykke, udgaar. Jeg kan her henvise til, hvad jeg sagde før, at man har ønsket, at det ikke skulde være saaledes, at Statsministeren ganske simpelt kunde forlange et Forslag, som unødigt var blevet forsinket under sin Behandling, kaldt op i Den Forenede Rigsdag, men at det skulde ske under den anden Form med den Frist, der derved blev givet.

I § 50, der angaar en Rigsdagsmands Fortabelse af sin Valgbarhed, er der sket en Ændring under Hensyn til det, jeg før nævnte vedrørende § 32, som igen refererer sig til Ændringerne vedrørende borgerlige Rettigheder, og hvad dertil hører.

Ændringsforslag Nr. 40 til § 54 drejer sig om Forespørgsler. Den Affattelse, man ønsker gennemført, er følgende: „Tinget afgør i hvert Tilfælde, om Sagen skal nyde Fremme, og i bekræftende Fald, om den vil være at henvise til Forhandling i Den Forenede Rigsdag. Statsministeren eller den Minister, til hvem Forespørgselen er rettet, kan dog, naar Samtykke til Sagens Behandling er givet, . . . forlange Sagen henvist til Den Forenede Rigsdag.“ Man vil se, at Bestemmelsen er forment saaledes, at politiske Forespørgsler vil være at henvise til Den Forenede Rigsdag, medens andre Fore-

spørgsler skal forhandles i det enkelte Ting. Der tilføjes: „I Forbindelse med Behandling af en Forespørgsel i et af Tingene kan Beslutning ikke tages.“ Det betyder i vort populære Rigsdagsprog: „Dagsordener kan ikke stilles.“

Ændringsforslag Nr. 41 til § 55 er redaktionelt. Ligeledes Ændringsforslag Nr. 43 til § 56.

Hvad angaar § 58, har jeg allerede omtalt, at man flytter Bestemmelsen om Nedsættelse af Finansudvalget over til § 58. Ved Ændringsforslag Nr. 45 foreslaar man sidste Stykke i Paragraffen ændret under Hensyn til den Kritik, der er kommet frem angaaende „Beføjelse“ til andre Udvalg, som kunde eksistere uden for Samlingen, saa der nu blot kommer til at staa, at saadanne Udvalg kan blive bestaaende efter Samlingens Slutning paa samme Maade som Finansudvalget.

Vedrørende § 59, som er den store Paragraf, der omhandler Folkeafstemning, kan jeg bemærke, at dels er Paragraffen bygget noget om, dels er Fristerne forlænget, saaledes at der i Slutningen af 2det Stykke i Stedet for 8 og 12 Søgnedage kommer til at staa 12 og 18 Søgnedage. Hvad angaar dette, at 15 Medlemmer skal kunne kræve en Lov underkastet Folkeafstemning, er det ved den her foreslaaede Formulering sagt, at det skal besluttes i et Møde i Den Forenede Rigsdag, sammenkaldt af mindst 15 Medlemmer paa den Maade og inden for den Frist, der er fastsat i Forretningsordenen. Man har ikke villet følge det oprindelige Forslag og foreskrive det bestemte Antal i selve Grundloven — der stod jo nemlig „mindst 3 Søgnedage efter Vedtagelsen“ —, fordi det maa erkendes, at hvis det skulde vise sig, at det var en upraktisk Bestemmelse, en Bestemmelse, der voldte Vanskeligheder, vilde det være uheldigt, om man skulde støde paa den Hindring, at der skulde en Grundlovsændring til. Rigsdagen maa dog naturligvis opfylde Grundlovens Bud med Hensyn til denne Frist, men paa den anden Side kan den foretage en Ændring, hvis det f. Eks. viser sig, at Fristen er for kort.

Der er taget Hensyn til de Bemærkninger, der blev fremsat her med Hensyn til, hvor naar Fristerne skal begynde at løbe, idet der i Slutningen af 2det Stykke stilles Forslag om, at Fristen begynder at løbe efter Bekendtgørelsen. Det samme gælder 3die Stykke, hvor „Lovforslagets Bekendtgørelse“ er sat som Udgangspunkt for Fristerne. Ordet „højest“, som blev angrebet, er udgaaet, idet det maa erkendes, at det